

Helle Poulsens prædiken Mariæ bebudelsesdag

Taler

Helle Bundgaard Poulsen
Præst

Dato

22. marts 2026

Sted

Sct. Lukas kirke, Frederiksberg

Omstændigheder**Prædikentekst**

Lukasevangeliet kapitel 1, vers 46-55

Salmer

747 – 302 – 108 – motet – 121

- 1 Min mormor sang. I køkkenet, i det fri og på kirkebænken. Hun sang, når hun var glad, og når hun var ked af det. Hun var vokset op på Fanø i en verden af stærke kvinder, hvor mændene sejlede. Og hvor enkedragten var en del af brudeudstyret. Både hendes farfar og oldefar var gået ned med deres skibe. Hun sang sig gennem krigen. En gang var min morfars skib det eneste i en konvoj, der vendte uskadt hjem. De andre blev beskudt fra luften eller torpederet af ubåde.

- Synes vi, at kvinderne fylder for lidt i Bibelen og i kirkens lange historie, så tager de revanche i dag. Sara og Maria fylder det hele. De kommer os i møde fra hvert sit sted. Den gamle kvinde og den unge pige. Den barnløse, gift med Abraham, der får et barn i sin alderdom. Den unge, kun et stort barn, forlovet med Josef, der af englen Gabriel får fortalt, at hun skal bære Guds barn. Begge kvinder har hjemme i Guds store historie. Begge oplever på egen krop, at intet er umuligt for Gud. Men de reagerer forskelligt på budskabet om, at de skal føde et barn.

- 15 Sara tilhørte den gamle verden. Mændenes verden. Da Gud og hans engle kom på besøg, beværtede Abraham dem som en patriark. Saras plads var i køkkenet. Hun tilberedte maden og sad ikke med til bords. Hun stod bag teltåbningen og lyttede til mændenes samtale. Sara kalder på vores ømhed. Hun havde hjemme i en kultur, hvor man så skævt til kvinder, der ikke kunne få børn. Det gør vi heldigvis ikke længere. Men måske nutidens kvinder, der brændende ønsker sig et barn, og som er i fertilitets behandling, kan sætte sig i Saras sted. Når dem med barnevogne spørger, om de ikke også skal have børn. Sara var blevet bitter med årene. Hun havde skældt ud på Gud. Så da Gud nu gæstede Abrahams hus og slap den nyhed løs, at Sara året efter skulle føde en søn, så lo hun højlydt.

Ikke hjerteligt, men hånligt. Gud har aldrig gjort noget for mig!

30 Maria har hjemme i den nye verden. Med kristendommen fik kvinderne plads ved bordet, og de kom med til gudstjeneste. Da jeg for år tilbage læste Bibelmaraton med min gamle menighed, var det en sand åbenbaring, da englen Gabriel stod i Marias stue og talte med hende. Sådan engel til kvinde uden filter. Josef har kun en birolle. Maria er i chok. Hendes unge liv, der kun lige er begyndt, er vendt op og ned. Men hun bryder ikke sammen. Hun bryder ud i
35 sang. I Marias lovsang. Hun synger sig til at forstå det, hun ikke kan forstå. Hun synger sig til at overgive sig til det liv, der er på vej. Hun synger sig til mod. Trøsten i hendes sang er, at Gud har en plan. At der er et mønster og en mening med det, der sker, også med hende og med det barn, hun skal føde. Hun synger. Alt har Gud gjort for mig!

40 De to kvinder træder ud af Bibelen og bliver en slags rollemodeller, når det værste og det bedste sker. Når livet kommer bag på os og overvælder os. Gamle Sara følte sig glemt af Gud. Hun havde håbet så meget og var blevet skuffet så tit, så da Gud endelig dukkede op for at give hende det barn, hun havde drømt
45 om hele livet, så lo hun. Livets mirakel i mit skød, no way! Bitterheden smittede af på sønnen. Itzchak er hebraisk og betyder hun lo. Hele livet bar Isak rundt på sin mors latter. Maria sang. Hun sang om det barn, hun bar under sit hjerte. Hun gav ham det navn, englen havde sagt, at hun skulle give ham. Navnet Jesus, der betyder Gud frelser. Hun fødte ham med smerte, og hun mistede ham alt
50 for tidligt. Men hun mistede ikke troen. Hun blev ved med at synge. Hun blev en del af den første kristne menighed, der voksede frem i Jerusalem efter Jesu død og opstandelse.

Vi synger, når vi er i kirke. Fordi det gør os godt. Vi er dannet så forunderligt, at
55 det at synge udløser endorfiner i hjernen. At synge er lige så godt som at gå en tur, at elske og at spise sammen med mennesker, vi holder af. Sang er selvforglemmelse. Man kan ikke være sur og tvær, når man synger. I sangen frelser Gud os fra os selv. Fra de besværlige tanker og de svære følelser. Fra alt det, vi kæmper med, og som holder os vågne op natten. Verden, livet og vi selv
60 genfortrylles. Vi drager ånde. Vi mærker, at vi er til, og at vi lever. Ordene i salmerne forstørrer vores liv. Vi synger om Gud, der er os nær i hvert et solglimt. Vi beder Helligånden om at drive sorgen fra vores sjæl. Vi lovsynger ham, der fører os hjem til sin lyse kongesal. Vi går til paradiset med sang. Når vi synger, er vi ikke længere alene. Vi hører sammen med hinanden og med Gud. Derfor synger

Maria heller ikke kun om sig selv og om, hvad Gud har gjort for hende. Hun synger også om, hvad det barn, vi fejrer til jul, vil komme til at betyde for os. Vi er stadig kødelige og dødelige, men vi lever under evighedens synsvinkel.

70 Min mormor blev dement og døde på et plejehjem her på Frederiksberg. Hun var forvirret og fortvivlet og fjern i blikket og tabte sproget til sidst. Miraklet var, at hun stadig kunne synge. At vi kunne være sammen og nå hinanden, når vi sang. Giv mig, Gud, en salmetunge var hendes yndlingssalme. Gud hørte hendes bøn, når han lagde hende ordene og melodien i munden. Vi må aldrig holde op
75 med at synge. Vi må slippe genertheden. Sangen er en hotline til himlen!

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype

80 Digitalt manuskript

Tags

Anden tekstrække, Mariæ bebudelsesdag, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

85 <https://www.dansketaler.dk/tale/helle-poulsens-praediken-mariae-bebudelsesdag>

90

95

100